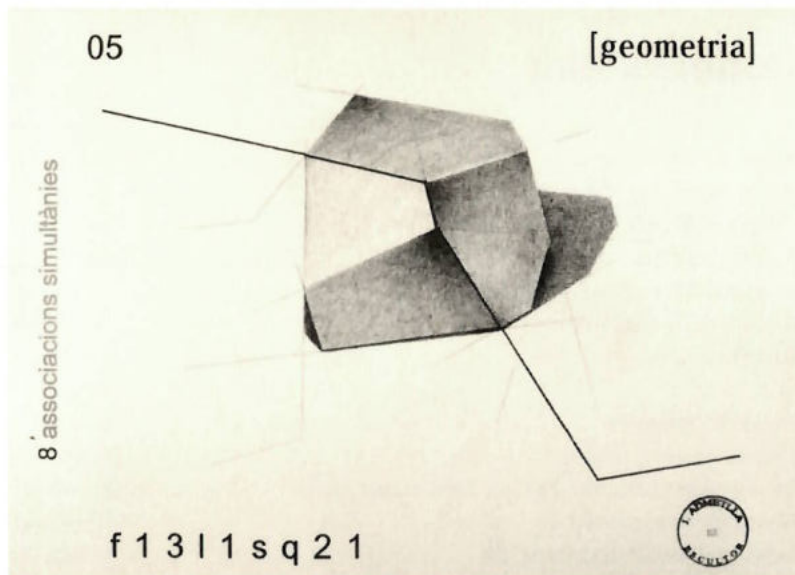

Un poema de Mercè Rodoreda

Carles Miralles

FMR. 6.1.3.98

Entre els poemes de Mercè Rodoreda conservats a l'Arxiu de l'Institut d'Estudis Catalans n'hi ha encara, com és sabut, d'inèdits. Alguns deixats per ella pendents d'esmena, d'altres amb problemes de puntuació i algun cop fins de lectura. L'edició del total és una feina filològica complexa, que demana també la detecció i la confrontació dels poemes publicats per ella, que només parcialment n'havia desat una còpia entre els inèdits, autògrafs o mecanografiats, en revistes no sempre gaire a l'abast. La poesia publicada de Rodoreda pot dividir-se en dos grups, per entendre'ns ara: el dels sonets o formes relacionades i el de les cançons; una divisió abusiva però funcional, que no és només formal, sinó que implica diferències de to, de tema i, si no d'imatges, sí de relació entre les imatges. Per a la present avinentesa he triat un poema del grup de les cançons, perquè és interessant per moltes raons que el lector sabrà trobar-hi, però sobretot perquè m'ha semblat que era enjogassat i bo i tenia gràcia. El poema no té títol, potser Rodoreda hauria revisat abans de publicar-lo l'ordre d'algun vers o ajustat o resolt algun punt de rima —que només és uniforme en la part central— però tot i així m'ha semblat que valia prou la pena donar-lo a conèixer. L'original és escrit a màquina i només he hagut de resoldre, corregint o afegint, alguna qüestió de puntuació. Fa així:

Vestit cenyit i brodat
de pàmpols i menta fresca.
Amb arracades de perla.
Deu-li xocolata amb xicra
i un ram de flors de tabac.
Petita i arrepenjada
a la barana del mar,
tots els peixos se la miren,
i s'aturen per mirar.
Vés-te'n a la Martinica
amb un paraigua esquinçat.
Tota la nit a la falda
adormida com un gat.
Els llessamins es desmaien
i es desmaia un lliri blau
amb una vela de tela
i un rem de fusta del bosc.
Posa't al cap una rosa
i un llaç verd per cinturó.

